

holdet er dog det, at vi her i Rigsdagen alle hver for sig og i Almindelighed har det fulde Ansvar for de Love, vi her vedtager, og navnlig for, at de respekterer den af Grundloven givne Ordning. Ikke mindst maa dette Ansvar dog hvile paa dette høje Ting, som i alle Tilfælde er bestemt til at skulle være det regulerende Moment i, danne Ballasten i Statsskibet. Om nogetsteds, har man her den største Opfordring til at tage det Hensyn nøje at undersøge Spørgsmaalet, om man ved de Love, man giver, er i Overensstemmelse med Grundloven eller ikke. Jeg tror altsaa ikke, at man er det her, og hvis jeg faar Tilslutning til min Betragtning i dette høje Ting, tvivler jeg ogsaa paa, at man vil vedtage et saadant Lovforslag som det her foreliggende.

Der er heller ingen Tvivl om, at hvis man først kommer ind paa at vedtage Love af denne Art, vil Konsekvenserne være ganske uoverskuelige. Man vil maaske sige, at det, der her er Tale om, er nogle forholdsvis faa Rettigheder af mindre Betydning, men man kan være sikker paa, at hvis man her tager det let med Overholdelsen af de Grundlovsregler, Forfatningen fastslaar, vil det ikke blive derved. Er det først lykkedes at rokke ved Ejendomsretten paa eet Punkt, vil det være let at undergrave den ogsaa paa andre Punkter, og man kan være sikker paa, at ethvert Skridt, der foretages til en Undergraven af Ejendomsretten i een Retning, vil senere blive paaberaabt som et Præcedens af dem, der ønsker at komme den bestaaende Ejendomsret, og hvad dertil hører, til Livs. Og er det først lykkedes at faa Ejendomsretten undergravet, ser jeg ikke, hvorfor de personlige Rettigheder, som Grundloven hjemler Landets Borgere, vil være sikrere. Der er ingen Tvivl om, at er man først af med Ejendomsretten, vil Turen ogsaa komme til de personlige Rettigheder.

Af det, jeg her har sagt, vil ærede Medlemmer forstaa, at jeg — og jeg har talt paa mit Partis Vegne, saa det gælder altsaa ogsaa mit Parti — maa modsætte mig dette Lovforslag, fordi mit Parti principielt er ganske imod de Betragtninger, hvorpaa det hviler. Vi kan naturligvis ikke have noget at erindre imod, at Sagen bliver henvist til et Udvalg, og at det der kan prøves, om det var muligt at faa Lovforslaget omdannet saadan, at det blev mere i Overensstemmelse med de Synspunkter, vi maa anse for de rette, og navnlig for at være i fuld Overensstem-

melse med Grundlovens § 82. Man kan prøve — men jeg mener ikke, det er meget sandsynligt, at det kan lykkes —, om det er muligt, at man fra den højtærede Regerings Side kan strække sig saa vidt, at man kan komme til en Ordning, som fyldestgør § 82, men skulde det ske, maa det nu foreliggende Lovforslag ganske omskrives.

Jeppesen: Arvefæsteafgifterne i deres oprindelige Form er en stærkt forældet Afgiftsform, som man adskillige Steder er kommet bort fra ved gensidig Overenskomst mellem Yder og Nyder, og de Steder, hvor man ikke er kommet bort fra denne Afgiftsform, har man som Regel ordnet det paa den Maade, at Kornafgiften er afløst af en Pengeafgift. Herved har Arvefæsteafgiften fuldstændig skiftet Karakter og er fra at være en Naturalydelse blevet en Prioritetsydelse, og de senere Aars høje Kapitelstakst har medført, at Nyderne har faaet nær hen imod dobbelt Rente af den Prioritetsydelse, Arvefæsteafgiften er, i vedkommende Ejendom. Jeg finder dette Forhold i højeste Grad uretfærdigt, og jeg kan ikke indrømme, at de Betragtninger, som er kommet frem navnlig fra den sidste ærede Taler (Godskesen), er stemmende med Retfærdighed, i alt Fald ikke, naar man ser den fra Ydernes Standpunkt. Jeg finder ikke, at fordi der er Krig i Europa, og Kornpriserne som Følge deraf er steget saa stærkt, som de er, skulde det være stemmende med Retfærdigheden, at Yderne skal svare en saa uforholdsmæssig større Ydelse af deres Førsteprioriteter. Jeg hilser derfor dette Lovforslag med Glæde og beklager i allerhøjeste Grad den afvisende Holdning, som indtages ikke alene af Ordføreren for det konservative Folkeparti, men til Dels ogsaa af den ærede Ordfører for Venstre (Ole Hansen). Jeg maa i det hele udtale min Forbavselse over den Stilling, den ærede Ordfører for Venstre tager til dette Lovforslag, eftersom det har faaet enstemmig Tilslutning, saa vidt mig bekendt, fra hans Partifæller i Folketinget. Jeg kan give Forslaget om Nedsættelse af Udvalg min Tilslutning, men jeg vil haabe, at Forhandlingerne i Udvalget hurtigt maa føre til et Resultat. Der er ude i Landet mange, som venter, at der maa ske noget i denne Sag, mange, som føler Skuffelse over, at Forslaget om en Regulering af Kapitelstaksterne i Fjor strandede, og som nu venter at se det her foreliggende Forslag blive ført ud i Livet. Jeg skal